

fering, thi det er ikke nogen ganske ringe Uleilighed, der paaføres Postcontoirerne, naar Personalet skal udføre det Arbejde at maatte snaffe over Dissen med Folk, give dem Penge tilbage, klippe Frimærket af og klæbe det paa osv.; det strider mod den nemme og raske Befordring af Breve, som netop er et af Frimærkesystemets allerførste Goder. Om det nu er rigtigt at gaae strax til de 8 Sk., den dobbelte Porto, vil jeg lade staae hen, i al Fald er det et af de Punkter, hvorom Administrationen i den Grad er den bedste Dommer, at jeg vel her skal vogte mig for at fremkomme med noget modstaaende Forslag. De Erfaringer, der kunne indhentes derom, ville meget snart vise, om det er rigtigt, og kan det bidrage til, at Antallet af ufrankerede Breve yderligere formindskes, saa anseer jeg det for et stort Gode. Kun frygter jeg for, at man vil skæbe sig selv yderligere Banffelighed ved et andet Punkt, som er noget sammenhængende med Affkaffelsen af Portofrihed, nemlig Reglen om, at visse Arter af Breve kun skulle koste 4 Skilling, ogsaa naar de ikke ere betalte. Jeg troer, det vil give Anledning til megen Vidtløftighed og ikke saa lidt Banffelighed, men jeg kommer senere til atter at berøre dette Punkt, naar jeg kommer til at tale om Portofriheden. Et meget stort Fremskridt har Finanzministeren gjort ved denne Lov, idet han har borttaget Alt, hvad der hed Dobbeltbreve, saa at der nu i Afslutning af de Fremskridt, der allerede tidligere ere gjorte, og i Eighed med, hvad der længe har været gjældende for indenbyes Forsendelser i Kjøbenhavn, kun anerkjendes een Vægtfats. Jeg anseer det ogsaa for et meget stort Fremskridt, der er skeet i Landstinget, idet man der har udtaget en af disse Levninger af den bureaukratiske Mistænksomhed, den, som gik ud paa, at der i et Brev ikke maatte være andre lukkede Forsendelser, ret som om Postvæsenet havde den mindste mere Uleilighed med Breve, som indeholdt saadanne lukkede Forsendelser, end med ethvert som helst andet Brev af samme Størrelse og Vægt. Denne Bestemmelse er tagen ud, og den hele Forhandling, der har fundet Sted om dette Punkt i Landstinget, er saa udtømmende, at jeg ikke

skal vende tilbage dertil. Jeg vil som sagt her udtale min Glæde over, at denne Bestemmelse er bleven strøget, og deraf drage Slutning til et andet Forhold, som jeg senere skal komme til at berøre under Forsendelsen af Aviser. Men naar man nu har gjort dette store Skridt, at man lader alle Breve til hvilken som helst Vægt, naar de blot overhovedet kunne gaae som Breve, svare eens Sats, hvorfor er man saa bleven staaende ved den overordentlig nøieregnende Vægt af 3 Dvint for Adressebreve? Som Bestemmelsen nu staaer, forekommer det mig ovenikjøbet, at den er meget upraktisk, thi der er føiet til, at der i denne Vægt ikke skal medregnes Nøglen, som hører til den Forsendelse, der ledsager Adressebrevet; men naar nu en saadan Nøgle ligger inde i et lukket Adressebrev, hvor er det saamuligt for noget Postcontoir at afgjøre, om Brevet, hvis Nøgl'n toges bort, vilde veie mere end 3 Dvint? det er jo i de allerfleste Tilfælde umuligt. Ligger der inde i dette Adressebrev noget Skrevet, og det kan der jo godt, eftersom Adressebrevet kan være forseglet; hvilket ogsaa er et af de Fremskridt, vi skylder Landstinget. — hvorledes kan saa Postvæsenet vide, om det er Nøglen, eller det Skrevne inde i Brevet, der foranlediger Overskriftelsen af de 3 Dvint? Jeg anseer dette for ganske ligegyldigt, naar man er kommen til at erkære, at Breve i Almindelighed kunne veie, hvad det skal være, saa kan man gjerne sætte for Adressebrevet en noget større Vægt, thi da det aldrig kan affendes uden at ledsages af en Paffe, saa er der ikke stor Odfordring for Folk til at indlægge i Brevet Noget, der ligesaagodt kunde være i Paffen, og man vil altsaa, ved at tage denne Indskrænkning bort, virkelig ikke paaføre Postvæsenet nogen som helst Skade eller Tab. Det er mig noget tvivlsomt, om det er rigtigt i denne Lov at opstille den Regel, at enhver Afsender, hvis Brev ikke er modtaget af Adressaten, skal være forpligtet til at udrede Porto'en, hvis Brevet er gaaet ufranket fra ham; derjom Reglen havde været udtalt i sin ubetingede Almindelighed, vilde jeg ikke have kunnet stemme for den, men saaledes som den nu staaer, er det Postvæsenet, der skal have Ret til at fordre